

B I N N E N L A N D S E V E I L I G H E I D S D I E N S T

Maandoverzicht no. 1 - 1969

(Tijdvak 1-1-1969 t/m 31-1-1969)

I N H O U D

No. 944.788	Blz.
<u>I. Communisme Internationaal</u>	
Een gedachtenwereld in beweging	1
<u>II. Activiteiten van de Communistische Partij Nederland</u>	
De CPN zoekt toenadering tot Moskou en Peking	11
Het vijftigjarig bestaan van de CPN	12
De CPN op sociaal-economisch terrein	13
Het plan 2000	16
<u>III. Activiteiten van de communistische frontorganisaties</u>	
Het "Program van de jeugd" van het ANJV	19
De Vereniging "Nederland-USSR"	21
<u>IV. Andere organisaties</u>	
Nieuws uit de studentenbeweging	22
Studieconferentie van de PSP	27
Opheffing van het trotskistische blad "Links"	30
Weer een nieuwe rechtse partij ?	31
<u>Stakingsoverzicht januari 1969</u>	32
<u>Agenda</u>	33

H O O F D S T U K I

COMMUNISME INTERNATIONAAL

Een gedachtenwereld in beweging.....

.....De visie van Paul de Groot op het internationale communisme

Wie voor informatie omtrent de ontwikkelingen in de internationale communistische beweging aangewezen zou zijn op hetgeen "De Waarheid" daarover wenst of weet te berichten, zou slechts een flauw idee hebben van hetgeen zich in deze wereld afspeelt. Niet alleen houdt de CPN zich sinds jaren buiten de grote ruzies die in het communisme telkens weer oplaaien, ze weigert even zo lang - onder het stereotype excuus dat het niet duidelijk is waarom het "eigenlijk" gaat - haar aanhangers met enige continuïteit inzicht te geven in de aard, de omvang en het verloop van de conflicten. Ze toont ook weinig belangstelling voor het wel en wee in de socialistische landen, weinig interesse in de boeiende discussies die in vele van haar zusterpartijen gaande zijn.

De CPN blijft buiten de ontwikkelingen die zich in de communistische beweging voltrekken. Ze mist daarmee de inspiratie, de impulsen die van het contact met de andere CP-en uitgaan. Zelfs binnen de groep van partijen waartoe ze behoort - de Westerse CP-en die in een bepaald los verband, vrij zelfstandig en kritisch de hoofdlijnen van de CPSU-politiek volgen - houdt ze zich stil, geeft ze zich niet bloot, weigert ze het gesprek. Ze heeft van geen andere partij veel te leren, of zo houdt ze zich.

Wanneer de "Waarheid"-lezers een enkele keer verrast worden met een meer samenhangende beschouwing over de toestand in de communistische wereld, worden ze dan ook gewoonlijk niet véél wijzer. Wie van de negen dubbelkoloms artikelen over de "gedachtenwereld in beweging" - vermoedelijk van de hand van de meester, Paul de Groot zelf - die in de loop van november en december j.l. in het partijblad zijn verschenen, duidelijke observaties, oordelen of commentaren verwacht, komt bedrogen uit. De communistische gedachtenwereld is heftig in beweging. De culturele revolutie heeft het Chinese communisme een nieuw gezicht gegeven. De Cubanen experimenteren op de rand van een breuk met de Russen met een revolutionaire variant van het communisme

in Latijns Amerika. In het Sowjetblok hebben vijf bondgenoten een ongelooflijk belangwekkende ontwikkeling in een zesde bondgenootstaat afgebroken, waarover in tientallen CP-en een soms felle en bittere discussie op gang is gekomen die de oer-ideeën van het communisme raakt. In de Sowjet-Unie, in Polen, Tsjechoslowakije en Joegoslavië is een interessante ideeënstrijd gaande. In het Westerse communisme begint men zich eindelijk meer op zijn eigen positie te bezinnen, begint men afstand te nemen van de dogmatische formules over de toekomst van het socialisme hier. De Italiaanse en de Zweedse CP-en, daarmee het verst gevorderd, zijn in een zeer dubieuze positie geraakt, zouden als ze consequent hun conclusie trokken uit de Russische, Poolse en Oostduitse aanvallen op hun politiek, hun eigen weg moeten gaan (evenals trouwens verschillende andere CP-en). De Franse partij echter, innerlijk hevig verdeeld, schijnt zich - gezien meer recente officiële verklaringen - weer aan de oudere dogma's te willen vastklampen. Dus is het Westerse communisme in grote spanning geraakt.

Toch zijn het deze bewegingen niet die Paul de Groot in de communistische gedachtenwereld wenst op te merken en te becommentariëren *). Hij blijkt nog steeds geobsedeerd te zijn door de CPSU. Wat hem allereerst interesseert is de ontwikkeling van de politieke lijn van Moskou, waarin hij poogt na te speuren - ziekelijke en rancuneuze anti-Chroestsjowist die hij is - in hoeverre het Chroestsjowisme reeds is geliquideerd. En het opmerkelijke is niet dat hij dit doet, maar dat hij maar al te bereid is zelfs uit de geringste aanwijzingen af te leiden, dat Moskou weer op de goede weg begint te raken.

Niet dat hij zich overigens volledig met de politiek van de Sowjet-Unie en de CPSU zou willen verenigen, integendeel. De invasie in Tsjechoslowakije keurt hij af, hoewel dit niet betekent dat hij bijzonder geïnteresseerd zou zijn in het experiment van het Dubcek-regime. En van de beste bondgenoot van de CPSU, de Oostduitse SED,

---

*) In deze beschouwing wordt er - volgens de meest waarschijnlijke veronderstelling - van uitgegaan, dat de artikelenreeks onder de titel "Gedachtenwereld in beweging" inderdaad van de hand van Paul de Groot is, ex-voorzitter van de CPN, thans erelid van het partijbestuur, maar in feite nog degene die de politieke standpunten van de CPN controleert. Voor de artikelen zelf zie men "De Waarheid" van 29 en 30 november, 6,7,13,14,21,27 en 28 december 1968.

kan hij alleen maar spuwen. Ook de opvattingen van de CPSU over het proletarisch internationalisme en de beperkte autonomie van de CP-en wijst hij beslist af, vermoedelijk niet zozeer voor de bloklanden en de blok-CP-en als wel voor zichzelf - een ambivalente houding die in zijn schrijfsels tot allerlei vaagheden leidt.

Slechts over zulke onderwerpen wil hij graag iets te zeggen hebben, maar heeft hij in feite weinig te zeggen. Voor het overige heeft hij blijkbaar weinig oog.

Het meest hinderlijke in zijn artikelenreeks zijn inderdaad de vaagheden. Hij verbindt zich tot niets. Hij stelt een vraag en zegt slechts: "Een antwoord op die vraag blijft belangrijk." Hij citeert uitspraken van Brezjnev of Gomulka en besluit, niet één keer, maar telkens weer: "Welke waarde daaraan moet worden toegekend zal moeten blijken." Hij constateert dat er een confrontatie van meningen op gang is gekomen, maar van "vaak nog onduidelijke en niet-uitgekristalliseerde meningen". "Waarover het precies gaat blijft in het vage." Als men De Groot moet geloven, spreekt men in de communistische wereld voornamelijk "geheimtaal", houdt men bij voorkeur "vrij algemene betogen zonder te verduidelijken waarom het gaat", komt men niet tot "werkelijk diepgaande analyses". En dat terwijl het voor ieder die ogen in zijn hoofd heeft, duidelijk is wat er gebeurt, en ieder die oren heeft kan horen wat daarvan over en weer soms in bedekte termen, inderdaad, maar vaak openlijk en ongezoeten gezegd wordt.

De CPN houdt zich afzijdig, stapt er niet in. Paul de Groot laat zich niet in de kaart kijken. Maar hij heeft kennelijk een slechte kaart, overgehouden van een vorig spel dat niet naar zijn zin gegaan is, waarna hij niet meer mee heeft willen doen.

Over Tsjechoslowakije

Veel is er, volgens De Groot, na de gebeurtenissen in Tsjechoslowakije in een stroomversnelling geraakt. Het overgrote deel van de communistische partijen in de wereld heeft de gewapende actie van de interveniërende Warschaupakt-landen afgekeurd en - tekent hij daarbij zonder nadere verduidelijking aan - daarbij zijn ongetwijfeld diepgaander principiële kwesties aan de orde geweest dan de kwestie

Tsjechoslowakije als zodanig.

Zelf acht hij het militaire ingrijpen "schadelijk" omdat het juist daardoor voor de Tsjechoslowaakse leiders moeilijker geworden zou zijn de bevolking te mobiliseren tegen de rechtse, anti-socialistische krachten in het land die - nota bene! - de persvrijheid van "Het Westen" in de stijl van "De Telegraaf" en "Het Parool" verheerlijken. De legitimiteit van het Tsjechoslowaakse bewind trekt hij niet in twijfel; het heeft immers de strijd aangebonden tegen "het van revisionisme doordrongen Novotny-bewind" - en revisionisme is voor De Groot zoveel als Chroestsjowisme, een afwijking die twee zonden in zich verenigt, n.l. afbraak van het militante communisme en afhankelijkheid aan de figuur Chroestsjow (zodat de dogmatische, stalinistische Novotny toch een "revisionist" is geweest!).

De militaire interventie is derhalve voor De Groot een slechte zaak. Hij schampert over het zogenaamde "verzoek" om militaire hulp, waarvan de afzender niet te vinden is geweest en verbaast zich over het uitblijven van "nadere verklaringen". Het tekent De Groot met zijn minachting voor alles wat op lagere niveaus gedaan en gezegd wordt, dat hij zich pas aangesproken acht wanneer , lid van het politiek bureau van de CPSU, de in Tsjechoslowakije dreigende contra-revolutie als reden voor de interventie opgeeft. Dat is eerst op 6 november, terwijl toch tussen de eerst Tass-verklaring over het verzoek om hulp en deze rede van in alle interveniërende Warschaupakt-landen uitsluitend van het verhinderen van een contra-revolutie sprake is geweest. Het heeft er van gegonsd, maar kennelijk heeft De Groot zelfs de meest gezaghebbende uitspraken in de "Prawda" naast zich neergelegd (Hij "discussieert" trouwens in al deze artikelen slechts op politbureau-niveau.)

Interessant is overigens, dat hij de argumentatie van , die een meer principiële rechtvaardiging zoekt en een uitspraak die Brezjnev later op het Poolse partijcongres gedaan heeft over de interventie als "een buitengewone maatregel" naast elkaar legt als twee verschillende motiveringen zonder tegen een van beide of tegen beide stelling te nemen.

"Waarom ging het nu volgens de gedachtengang van degenen die tot dit ingrijpen besloten: om een principiële lijn of om een buitengewone, door zeer speciale omstandigheden afdwongen stap? Een antwoord op die vraag blijft belangrijk.

Voor de communisten is de ervaring van de laatste tijd namelijk een geheel andere kwestie dan voor de imperialisten die de grote leugen van de Sowjet-agressie tegen het Westen opnieuw hebben opgepoetst. Het gaat hier om de verhoudingen tussen socialistische staten en om een reeks andere vraagstukken die voor de strijd van de gehele internationale communistische beweging van belang zijn. Om het imperialisme beter te kunnen bestrijden!"

Dit betekent waarschijnlijk niet, dat De Groot een mogelijkheid openlaat de interventie later toch nog te kunnen goedkeuren. Het ver-raadt wel dat hij van mening is - zoals hij elders zegt - dat "al han-delen de socialistische staten in bepaalde situaties (fout) uit een vermeend nationaal eigenbelang, hun nationale belangen objectief en op de langer duur toch zullen samenval-len met het belang van de strijd tegen het imperialisme". Met andere woorden: vanuit het klassestand-punt gezien is het slechts belangrijk dat de regeling van de verhou-dingen tussen de socialistische landen tenslotte bijdraagt tot een betere opstelling tegenover het imperialisme.

De interventie was een afkeurenswaardige daad. Wie echter mocht denken dat die kwestie op een "burgerlijke" manier beredeneerd en be-oordeeld kan worden, heeft het mis. Voor een communist ligt de zaak toch "anders".

(Alleen wanneer Moskou zich in de zaken van de CPN mengt, filo-sofeert Paul de Groot minder genuanceerd!)

Over de nieuwe politieke lijn in de Sowjet-Unie

In de reeds geciteerde redevoeringen van en Brezjnev meent de schrijver van de artikelenserie over de "gedachtenwereld in beweging" duidelijke symptomen te onderkennen van een verdergaande afbraak van het Chroestsjowisme. Hij somt ze achtereenvolgens op. Eindelijk, zegt hij, erkent men dat de internationale situatie toch niet bepaald rooskleurig is en begint men zich te bevrijden van de illusies die daarover jarenlang gekoesterd zijn. Eindelijk begint men zich te distanciëren van de revisionistische (dus Chroestsjowis-tische) ideeën over de "bruggenbouw" tussen Oost en West - ideeën die immers door het Westen slechts gepropageerd worden om het socialisme van binnenuit te kunnen aantasten. Eindelijk begint men zich meer ge-matigd uit te spreken over de in de communistische beweging bestaande verschillen (waarover Chroestsjow zich immers zo opwond tot aan de verkettering van China toe!). Eindelijk begint men weer oog te krijgen

voor de wenselijkheid van een beheerste zelfkritiek, zonder dat men zich gedrongen voelt op de Chroestsjowse, revisionistische manier "meteen alles hysterisch door te strepen". Positief is ook, dat men het democratisch centralisme en de partijdiscipline weer duidelijker erkent als onschendbare principes van het marxisme-leninisme (hotgeen volgen: De Groot een veroordeling impliceert van scheurmakerspraktijken waaraan ook de revisionisten zich in het verleden hebben schuldig gemaakt).

Het klinkt allemaal wat gewild. Het is ongetwijfeld wáár, dat de politieke lijn van Moskou de laatste jaren stugger is geworden, dat ze is gekuist van een aantal ideeën van Chroestsjow en een meer traditioneel-dogmatisch karakter heeft gekregen. Het is evenzeer een feit dat dit in de verschillende teksten tot uitdrukking komt. Maar dit is geen verschijnsel van de laatste maanden en de punten die De Groot aanwijst zijn er niet bepaald duidelijke voorbeelden van. Hij zoekt wat hij wil vinden en het interessante is, dat hij het wil vinden.

Datzelfde geldt voor wat hij elders zegt te kunnen opmerken in de meer recente formuleringen over de kwestie van de lokale oorlogen (Chroestsjow is, vreesachtig, van mening geweest dat een lokale oorlog zoals in Vietnam "elk ogenblik" tot een nucleaire wereldoorlog kon leiden, maar nu wordt er meer terecht van gesproken dat ze "altijd" het gevaar met zich brengt van een wereldconflict) en over de kwestie van het non-proliferatie verdrag (waarvan de waarde, meer overeenkomstig het CPN-standpunt steeds meer gerelativeerd zou worden).

Iets anders is het, dat het vermaarde 20e Congres van de CPSU waarop Chroestsjow voor het eerst zijn specifieke politieke lijn heeft afgekondigd, in de Sowjet-politiek geen grote rol meer blijkt te spelen, zoals ook Paul de Groot met genoeg constateert. Uiteraard heeft ook de CPN dit congres ooit een "historische betekenis" toegekend, zodat De Groot zich er niet zonder meer van kan distanciëren (hij beperkt zich in slecht Nederlands tot de dubbelzinnige uitspraak, dat "de op dit congres uitgestippelde politiek niet alleen lange tijd door Chroestsjow is vertegenwoordigd maar ook door hem tot een ware karkatuur is gemaakt"). Maar met het onverholven plezier van de man die het tenslotte allemaal wel goed gezien blijkt te hebben merkt hij op dat noch Mazoerow noch Brezjnew van dit 20e Congres melding maakt (Mazoerow spreekt slechts van het 23e Congres). Wel citeert hij

*) die recentelijk verklaard heeft dat "de fundamentele stellingen van het 20e congres ook thans nog van gelding zijn", maar , "die altijd nauw verbonden is geweest met de politiek van Chroestsjow" is natuurlijk fout. De Groot ziet hem - terecht - als een figuur die zich verzet tegen een te ver gaande de-Chroestsjowisatie.

Het is in deze passages, dat De Groot jammert over de "gehcimtaal" van de publicaties en verklaringen van andere communistische partijen, in het bijzonder van de partijen in de socialistische landen. Wie echter zijn eigen gedachtenspinsels tracht te volgen stuit herhaaldelijk op dezelfde vaagheden en insinuaties die hem in andere schrifturen zo schijnen te ergeren. Is hij over al bijzonder onduidelijk, bepaald misleidend citeert hij het Italiaanse standpunt over het 20e CPSU-congres. Hij schrijft:

Hoewel hij (in Rinascità van 27 september 1968) van mening is, dat het twintigste congres historische betekenis heeft, vindt hij er ook elementen van dubbelzinnigheid en raadselachtigheid in. Van positieve betekenis vindt hij het, dat het twintigste congres de noodzaak van verschillende wegen naar het socialisme heeft erkend, maar hij meent ook stagnatie en terugval nadien te moeten constateren..... Hij pleit voor een opnieuw kritisch doordenken van dit twintigste congres.

herinnert eraan dat - ondanks de gevoerde campagnes - er van Italiaanse zijde reserve bestond tegen behandeling van de kwestie-Stalin, n.l. vooral waar het een onderzoek betrof naar afwijkingen van het socialisme. Hij noemt het thans een negatief verschijnsel, dat op het twintigste congres, dat zei te handelen over het herstel van leninistische opvattingen en praktijken, gezwegen werd over Lenins opvattingen over bureaucratie en bureaucratistische degeneratie.

Men vraagt zich af wat De Groot dan wil met zo'n duidelijke en gepeperde tekst voor zich als dit artikel van dat hij alweer "een vrij algemeen betoog" noemt. Waarom "een vrij algemeen betoog"? Om niet duidelijk te hoeven zeggen wat er in de communistische beweging aan de hand is? Om te verdoezelen welke bedenkingen de Italiaanse CP heeft tegen het systeem dat in de Oosteuropese landen voor "socialistisch" doorgaat? Om niet te hoeven peilen hoe diep de

---

*) Zie hiervoor ook MO No. 12, 1968.

kloof al is tussen de Russen, Oost Duitsers en Polen enerzijds en de Italianen en andere Westerse "revisionisten" anderzijds? Houdt hij zich onwetend of wil hij anderen onwetend houden?

zegt:

"Wij moeten om te beginnen de misvatting over onze politiek bestrijden als zouden we de militaire interventie in Tsjechoslowakije als een vergissing beschouwen, een min of meer toevallige en op zichzelfstaande fout. We hebben het nooit pogen te verheimelijken, dat er naar onze mening andere, soortgelijke verschijnselen zijn die een meer diepgaand politiek en historisch onderzoek vereisen. We moeten in de eerste plaats vaststellen wat de eigenlijke oorzaak is van de vertragingen en belemmeringen in de toepassing van de lijn van het 20e CPSU Congres. We moeten onszelf bevrijden van onze mythische visie en ons niet laten verleiden tot idealisme en subjectivisme wanneer we de socialistische maatschappij analyseren. We moeten - afgezien van de politieke fouten - de objectieve gronden vaststellen van het verzet en de oppositie tegen de democratie in het socialisme: het is de hele politieke bovenbouw die zich in toenemende mate verzet tegen de noodzakelijke vernieuwingen....."

Op zulke standpunten worden de Italianen vanuit Moskou, Pankow en Warschau aangevallen. Het is niet, zoals Paul de Groot schijnt te willen suggereren met zijn typische opmerking als zou het 20e congres volgens "ook elementen van dubbelzinnigheid en raadselachtigheid hebben bevat", dat ook de PCI bedenkingen heeft tegen het 20e congres; er is volgens de PCI integendeel te weinig van dit congres gerealiseerd. En het is niet zo dat de Italianen zouden willen terugkrabbelen van de destalinisatie; ze willen juist dieper graven naar de oorzaken van het stalinisme. Stalin is geen toevallig, op zichzelf staand verschijnsel, evenmin als de invasie in Tsjechoslowakije een toevallige, op zichzelfstaande politieke fout is.

Maar Paul de Groot heeft geen zin in zulke discussies. Hij heeft slechts oog voor die bewegingen in de gedachtenwereld van het communisme die in een traditioneel-dogmatische richting (terug)gaan. "De" communistische gedachtenwereld is bij hem ondanks al zijn gechicaneer nog steeds de gedachtenwereld die uit het leninisme en het stalinisme is voortgekomen en waarvan de bronnen - door Chroestsjow verontreinigd - nog steeds in de Sowjet-Unie moeten liggen.

Zijn welwillende beoordeling van de standpunten van de Franse CP waarin hij deze zelfde ideeën terugvindt, is daarvan eveneens een teken.

Over internationalisme en autonomie

Of een andere partij in de ogen van Paul de Groot deugt of niet deugt hangt er voornamelijk vanaf of ze in het verleden al dan niet de autonomie van de CPN heeft gerespecteerd en - wat soms bijna hetzelfde is - of ze meer dan wel minder enthousiast is geweest over de politiek van Chroestsjow. Wat zulke partijen te zeggen hebben wordt door De Groot vanuit dit bevooroordeelde uitgangspunt geïnterpreteerd.

De CPN is op het punt van haar autonome rechten snel gekwetst. Haar politiek is háár zaak waarin geen inmenging van buitenaf wordt geduld. Maar dit standpunt wordt niettemin in verband gebracht met de eisen van het proletarisch internationalisme, ongeveer volgens de formule - door De Groot geciteerd uit een rede van de Roemeense partijleider Ceaucescu - dat soevereiniteit en autonomie een voorwaarde zijn voor de internationale solidariteit, of volgens de formule - aangehaald uit een rede van de door De Groot bewonderde Noordkoreaanse partijleider : - dat een staat en een partij voor de zaak van hun eigen revolutie slechts verantwoording schuldig zijn aan het eigen volk maar voor kwesties met betrekking tot de wereldrevolutio-naire ontwikkelingen verantwoordelijk zijn tegenover de volkeren van de wereld.

is "goed" evenals min of meer Ceaucescu. is ook "goed" omdat De Groot in diens tekst meent te kunnen lezen dat men in de Sowjet-Unie steeds meer terugkomt van Chroestsjow en het Chroestsjowisme. Daarom leest De Groot haastig heen over die passages waarin weliswaar erkend wordt dat de verschillende landen en partijen rekening moeten houden met hun specifieke nationale omstandigheden maar waarin er toch de nadruk op wordt gelegd, dat in de eerste plaats de algemene wetten van de algemene lijn gelden: "De klok van de geschiedenis loopt synchroon met die van de Grote Oktober; de weg van Oktober 1917 is de grote weg van de hele mensheid".

Maar van de SED is "fout", want de SED heeft zich wel eens met de zaken van de CPN willen bemoeien. Daarom wordt een tekst van die ongeveer op hetzelfde standpunt staat als zo geïnterpreteerd dat het lijkt alsof hij totaal geen rekening zou wensen te houden met zulke "specifieke nationale omstandigheden".....

Hoe Paul de Groot zelf over zulke kwesties denkt, over de verschillende standpunten die in de discussies en polemieken in de

communistische beweging te onderkennen zijn, wordt gemeenlijk uit zijn artikelen niet duidelijk, hoewel zijn logica erin doorschemert: de logica van de gefrusteerde communist van de oude stempel, de Comintern-man die, teleurgesteld in Moskou, uiteindelijk toch op Moskou gericht blijft. De arme "Waarheid"-lezers zullen van zijn negen beschouwingen over de actuele communistische problematiek niet veel wijzer geworden zijn. Maar misschien zullen ze wel onder de indruk gekomen zijn van de portuur van hun meester, die zo onaangedaan blijft temidden van de woelingen in de communistische wereld en zo superieur de worsteling gade slaat van andere partijen om inzichten die in de CPN al zo lang gemeengoed zijn.....

H O O F D S T U K   I I

ACTIVITEITEN VAN DE COMMUNISTISCHE PARTIJ VAN NEDERLAND

De CPN zoekt toenadering tot Moskou en Peking

De schuchtere pogingen van de CPN-leiding in de laatste maanden van het vorig jaar (zie MO 12 - 1968) om verbetering te brengen in haar geïsoleerde positie t.a.v. de andere communistische partijen, worden voortgezet. In het bijzonder houdt het onlangs, onder voorzitterschap van Paul de Groot, opgerichte CPN-instituut voor politiek en sociaal onderzoek (IPSO) - dat overigens nog altijd niet officieel in de partij is geïntroduceerd - zich bezig met het verzamelen en bestuderen van informatiemateriaal betreffende de problematiek van de communistische beweging en de relaties tussen de CP'en. Naar verluidt zou de CPN-leiding de tijd langzamerhand rijp achten voor het herstellen van de contacten met nagenoeg alle andere communistische partijen, de CP'en van de Sowjet-Unie en China inbegrepen.

Tekenend zijn in dit verband bepaalde publicaties in "De Waarheid", waarin positieve tendenzen worden gesignaleerd in zowel het Russische als het Chinese communisme. De reeds eerder besproken artikelenreeks "Gedachtenwereld in beweging" (november-december 1968) was een voorbeeld van een opening naar de leiding van de CPSU. Evenzo een tweetal artikelen in "De Waarheid" van 11 januari j.l., waarin voor het eerst sinds jaren weer op positieve wijze informatie werd gegeven over toestanden en ontwikkelingen in de Sowjet-Unie. Daarbij werd de aandacht gevestigd op enkele "zelfkritische" passages in een verklaring van het centraal comité van de CPSU over de Sowjet-republiek Tadzjikistan en op een "belangwekkende" discussie tussen Russische publicisten over de beoordeling van de betrekkingen tussen Frankrijk en West-Duitsland.

Van eenzelfde positieve teneur getuigde het artikel "China op het wereldtoneel" in "De Waarheid" van 17 januari j.l. Gewezen werd op een "toenemende activiteit van de Chinese Volksrepubliek op internationaal gebied", een verschijnsel dat er op zou wijzen dat "het politieke leven en de economie van China zich consolideren". Duidelijk sprak uit het artikel de bedoeling om begrip te wekken voor de ontwikkelingen in China "ook bij een afwijzing van de

zogenaamde algemene lijn die door de Chinese CP is gepropageerd". Met deze plaatsbepaling heeft de CPN voorlopig de mogelijkheid geschapen voor toenadering van beide zijden.

De CPN bestaat in 1969 vijftig jaar

Zoals de CPN-leiding reeds op 24 december van het vorig jaar in een manifest aankondigde, wil zij het jaar 1969 in het teken stellen van het vijftigjarig bestaan van de Communistische Partij van Nederland. Het zal een feestelijk jaar worden, met de herdenking van de Februaristaking in 1941 (25 februari), de viering van de eerste mei en het "Waarheid"-festival (september) als hoogtepunten.

Omtrent de juiste geboortedatum van de CPN kan men van mening verschillen. Strikt genomen is de partij reeds opgericht in 1909, door o.a. Dr. W. van Ravestejn, na diens roeyement uit de SDAP. Deze "Sociaal Democratische Partij", zoals zij werd genoemd, verwierf in 1918 twee zetels in de Tweede Kamer (Wijnkoop en Van Ravestejn), waarna zij werd omgedoopt in "Communistische Partij Holland", een naam die zij bleef dragen tot 1935. Ook het jaar 1918 kan men dus als geboortjaar aanhouden.

De CPN prefereert echter de datum 10 april 1919, omdat de CPH zich toen als sectie aansloot bij de door Lenin in het leven geroepen "Kommunistische Internationale". Aan een langere voorgeschiedenis hebben de huidige leiders van de CPN kennelijk geen behoefte, te meer daar zij inmiddels de stichter van de partij, Dr. W. van Ravestejn, samen met vele andere communisten van het eerste uur, hebben bijgezet op "de mestvaalt van de arbeidersbeweging". (Aldus partijvoorzitter Henk Hoekstra tijdens het 22e CPN-congres in december 1967.)

De feestelijke activiteiten in dit jubileumjaar van de CPN startten op 17 januari j.l. met een openbare bijeenkomst in "Marcanti" te Amsterdam. Voor ruim duizend toehoorders schetste Marcus Bakker de rol en de betekenis van de CPN als "toegewijde en gedisciplineerde partij", zonder "fractiegedoe en discussieclubs", als "strijdpartij" in "deze klassenmaatschappij". Meer dan aan de geschiedenis van de CPN, besteedde hij aandacht aan de actuele politiek. Hij hekelde het onlangs door PvdA, PSP en PPR in Amsterdam gevormde "progressief accoord" (PAK), waardoor de CPN in een politiek isolement dreigt te geraken:

"Het (PAK) laat zien dat de leiding van de PvdA zich koppelt aan een ondergaande PSP op basis van wat beide in de crisis heeft gejaagd, het anti-communisme."

Verder richtte Bakker zijn toornige welsprekendheid tegen de BTW, die hij "de grootste gauwdieverij in de tweede helft van de twintigste eeuw" noemde en tegen "de Westduitse pogingen om de resultaten van de tweede wereldoorlog teniet te doen en opnieuw Europa en Nederland te overheersen". Met klem betoogde hij voorts hoezeer de CPN hecht aan de solidariteit met de communisten in Azië:

"Alles doen wij liever dan de band te verbreken met deze strijders voor de bevrijding van de mensheid."

Bakker besloot zijn feestrede met een gloedvolle oproep tot "een samengaan van vooruitstrevende mensen op basis van vrijwilligheid; socialisten en katholieken, vrijzinnigen en communisten, tegen de reactie, anti-democratie en oorlog!"

Zo is de CPN haar jubileumjaar ingegaan, "bewust van de perspectieven en vol vertrouwen in de strijdkracht van de Nederlandse arbeidersklasse en in de socialistische toekomst van ons land".

De CPN op sociaal-economisch terrein

De afgelopen maand is, naar aanleiding van de invoering van de BTW, door de CPN een omvangrijke actie gevoerd voor het verkrijgen van een "duurtetoeslag" voor allen die in loondienst werkzaam zijn en voor de bejaarden en studenten.

De actie werd reeds eind vorig jaar via "De Waarheid" op gang gebracht met een artikelenreeks over de BTW. In de maand januari verschenen er dagelijks één of meer artikelen met een kritische beschouwing over de BTW en de daarmee samenhangende prijsverhogingen. Deze berichten werden in de loop van de maand gecompleteerd met verslagen over acties op bedrijven, waarbij met name die acties werden genoemd welke plaats vonden in de Zaanstreek, Rotterdam en Amsterdam. Behalve d.m.v. "De Waarheid" werd via een stroom van bedrijfskrantjes en manifesten getracht de reeds aanwezige onrust verder te vergroten. Slechts op enkele bedrijven werd door de CPN daadwerkelijk opgetreden. Opmerkelijk is tenslotte, dat alleen in die gevallen waar de communisten een redelijke invloed kunnen uitoefenen, men consequent

bleef streven naar een duurtetoeslag van 10 gulden per week, ondanks het voorstel van de erkende vakbonden een duurtetoeslag uit te betalen van 25 gulden per maand.

CPN-acties onder de bouwvakarbeiders te Amsterdam

Zoals te verwachten was, is het de Amsterdamse communistische bouwvakarbeiders gelukt in de afgelopen weken een zodanige onrust te kweken onder de bouwvakarbeiders, dat het - teneinde de eis van 10 gulden duurtetoeslag per week kracht bij te zetten - tot een tweetal stakingen is gekomen in de hoofdstad. De stakingen op zich waren van beperkte omvang en derhalve van ondergeschikt belang.

Van groter betekenis is echter het doelgerichte en zelfbewuste optreden van de communisten, hetgeen o.a. wordt gedemonstreerd door het feit dat reeds enkele weken van te voren de objecten waar het tot een staking is gekomen, waren uitgezocht (zie ook MO 11 en 12). De eerste staking betrof de BAM, object "De Kimmen" in Amsterdam-Noord, waar op de beproefde wijze werd besloten te staken. Tijdens de middagschaft van 14-1-1969 werden de bouwvakarbeiders door de aanwezige communisten, waaronder de vrijgestelde bedrijfswerkspecialist , opgeroepen de toestand te bespreken en daarna tot een besluit te komen over de te nemen maatregelen. De "bespreking" werd zo lang gerekt, dat een aantal arbeiders maar vast besloot naar huis te gaan, omdat er toch niet meer gewerkt zou worden. Hiermede werd het gezelschap beperkt tot een "betrouwbare" groep, waarna eendrachtig werd besloten de volgende dag te staken. De volgende dag werd het besluit bekend gemaakt en d.m.v. een schriftelijke stemming met 36 tegen 12 stemmen bekrachtigd.

Op deze manier werd voorkomen dat de communisten zouden kunnen worden beschuldigd de staking te hebben uitgelokt. Nadat de staking was uitgeroepen verklaarde het Amsterdams Bouwvakactie Comité (ABC) zich solidair met de stakers, waardoor het verhuld bleef dat juist vanuit deze hoek tot de staking werd besloten. Tegelijkertijd werd een geldinzamelingsactie gestart en daarna trad het Solidariteitsfonds in werking, dat weer een onderdeel is van het ABC.

De tweede staking betrof een aantal schilders (+ 70 man) in dienst van de firma Kooy en werkzaam op een viertal verspreid liggende objecten in Amsterdam. De firma Kooy ging reeds na enkele

uren staking op 14 januari 1969 door de knieën en zegde de geëiste 10 gulden duurtetoeslag toe. De betrokken schilders kregen hierdoor het idee dat er meer te halen was en vroegen geheel op eigen initiatief nog eens 6 gulden extra per week. Dit veroorzaakte echter een tegengestelde reactie bij de firma Kooy, die alle schilders op staande voet ontsloeg. De schilders lieten daarop hun eis van 6 gulden vallen, op voorwaarde dat het ontslag ongedaan zou worden gemaakt. Deze eis werd in eerste instantie niet ingewilligd. Op de verschillende bouwwerken werd vervolgens getracht het werk op te houden, met het doel de firma Kooy in een dwangpositie te brengen ten opzichte van de bouwondernemingen, die hun schilderwerk bij deze firma hebben uitbesteed. Het resultaat was dat reeds na enkele dagen de firma Kooy onder druk van de hoofdaannemers volledig toegaf aan de eisen van de stakers. De gestaakte uren werden doorbetaald, het ontslag ongedaan gemaakt en de 6 gulden extra toegezegd.

Opmerkelijk was, dat in "De Waarheid" vrij weinig aandacht werd besteed aan deze uit de hand gelopen staking, terwijl bovendien in het communistische dagblad werd vermeld dat het hier een staking betrof om de eis van 10 gulden meer kracht bij te zetten. Over de 6 gulden extra werd niet gesproken.

Behalve de genoemde stakingen is het de laatste weken op meerdere bouwwerken in Amsterdam, Haarlem, de Zaanstreek en Rotterdam, en onder de heiers, tot actie gekomen, waarbij o.a. gebruik werd gemaakt van petitie's, het rekken van de schafttijd of van een korte staking, teneinde de aannemers onder een zekere druk te zetten.

De reeds behaalde successen zullen waarschijnlijk een stimulans betekenen om de acties voort te zetten. Het is echter niet te verwachten dat de communisten, gezien hun vrees voor de financiële consequenties, het initiatief zullen nemen tot verdere stakingen.

Tot slot kan gemeld worden dat in communistische bouwvakkringen te Amsterdam, zeer recent werd gesproken over de mogelijkheid om op korte termijn een demonstratie te organiseren, wanneer zou blijken dat de reeds gevoerde acties niet voldoende succes waarborgen.

CPN-acties onder de metaalarbeiders te Amsterdam

Hoewel vorig jaar december in "De Waarheid" fel geageerd werd tegen de nieuwe CAO voor de metaalsector, is het de CPN tot nu toe

niet gelukt de metaalarbeiders op de grote scheepswerven van Amsterdam tot actie te brengen. In CPN-kringen werd de afgelopen maanden druk gepraat over het oprichten van actiecomité's teneinde eventuele stakingen te kunnen organiseren en te leiden. Geen van deze actiecomité's is tot nu toe gerealiseerd, hetgeen de zwakke positie van de CPN op deze bedrijven wel enigszins weergeeft. E.e.a. heeft echter niet geleid tot inactiviteit van de CPN, hetgeen o.m. blijkt uit een bericht in "De Waarheid" van 28 januari 1969, waarin vermeld wordt dat bij de NDSM en de ADM te Amsterdam inmiddels door de Vrije Lijst-vertegenwoordigers het initiatief is genomen tot een petitie voor een duurtetoeslag van 5 gulden per week.

Sleepbootstaking te Rotterdam

Tijdens de waarschuwingsstaking van het Rotterdamse sleepbootpersoneel in november van het vorig jaar werd reeds duidelijk dat de CPN geen enkele inspraak had in deze staking.

Hetzelfde gold voor de staking, welke aanving op 2 januari van dit jaar. Deze keer werd door het CPN-district Rotterdam een manifest verspreid, waarin zelfs op bedekte wijze werd opgeroepen de staking te beëindigen en lid te blijven van de NVV-vervoersbond, teneinde "de noodzakelijke eenheid te bewaren".

Plan 2000

Vol goede moed is de CPN onder het motto: "Plan 2000" het nieuwe jaar ingegaan. Dit nogal futuristisch klinkend slagwoord heeft met het jaar 2000 echter niets te maken. Het betreft een actie voor "De Waarheid", die per half mei 2000 nieuwe abonnees en 1500 weekendlezers moet opleveren. Weekendlezers krijgen alleen de krant van vrijdag en zaterdag.

Al geruime tijd probeert de Waarheidwerfleiding de in de partij bestaande inertie te doorbreken. Kader en aanhang moeten tot nieuw leven worden gewekt en tot vruchtbaar werkende collectieven worden samengesmeed. Onder persoonlijke verantwoordelijkheid van de betreffende districtssecretaris - de hoogste autoriteit in het district - moeten deze collectieven er voor zorgen dat de nieuwe abonnees er komen.

Door gebruikmaking van frisse ideeën hoopt de partijleiding te bereiken, dat de actie in de partij goed zal aanslaan. Hierbij wordt o.m. het element van het 50-jarig bestaan van de partij benut. Ook wordt er een kofferschrijfmachine verloot onder de afdelingen, die in de maand januari abonnees winnen. Voor elke abonnee krijgt de afdeling een lot. Hoe meer loten, hoe meer kans. De districten wordt aanbevolen door middel van etappeprijzen voor de beste afdeling de vaart er in te brengen (te houden). Deze prijzen moeten met enig feestelijk vertoon worden uitgereikt.

Motief

Het "Plan 2000" vertoont alle kenmerken van een operatie, die - wil "De Waarheid" als dagblad behouden blijven - moet slagen. In verband met de financieel zeer zwakke positie van de partijkrant is uitbreiding van het aantal abonnees inderdaad een dringende aangelegenheid. Volgens de betreffende partijcirculaire is het plan "een oproep aan iedereen in de partij met alle kracht, energie en met velerlei initiatieven "De Waarheid" te versterken. We moeten appèl houden rond de krant en gaan er tegen aan. Juist nu in het jubileumjaar van de CPN."

Werkwijze

Zoals gewoonlijk verloopt ook deze actie in etappen. De maand januari wordt speciaal benut om de weekendlezers te bewegen weekabonnee te worden. In februari zal extra aandacht worden besteed aan de colportage met "De Waarheid". Maart wordt dit jaar "Maand van de Pers". Dan zal het gehele partijwerk op de abonneewerving worden afgestemd. Het ligt in de bedoeling dan op de zaterdagen op demonstratieve wijze propaganda voor "De Waarheid" te maken, o.m. door inschakeling van drumbands en geluidswagens; het optuigen van auto's en bakfietsen e.d.

De landelijke werfleiding zal zorgen, dat er in het kader van de "Maand van de Pers" een brochure over de betekenis van de partijkrant en affiches en folders ter beschikking zijn. Abonnees die een nieuwe abonnee aanbrengen zullen een premiegeschenk (een geldbeursje) ontvangen.

In april zal deze verhoogde activiteit worden gecontinueerd. Gedacht wordt aan het organiseren van autoralley's, die uitlopen

op colportagetochten met "De Waarheid". De eerste weken van mei zal de actie worden afgerond.

Taken

Volgens het tempoplan zijn de maandtaken voor de 2000 nieuwe abonnees als volgt:

<u>JAN.</u>	<u>FEB.</u>	<u>MRT.</u>	<u>APR.</u>	<u>MEI</u>	<u>TOTAAL</u>
400	425	550	425	200	2000

Een verdeling van de 1500 nieuwe weekendlezers die gewonnen moeten worden, is niet gegeven. Elk district zal zijn aandeel hierin nog nader zelf kunnen bepalen. Het district Amsterdam zal 1000 nieuwe abonnees en 720 weekendlezers voor zijn rekening nemen. Derhalve praktisch de helft.

De oorspronkelijke gedachte van de werfleiding, dat er van de 2000 nieuwe abonnees 500 al in de afgelopen maand december gewonnen konden worden, heeft men laten varen. Gezien de feestdagen was dit vrijwel geen haalbare zaak. (MO 12/1968.)

H O O F D S T U K   I I I

ACTIVITEITEN VAN DE COMMUNISTISCHE FRONTORGANISATIES

Inleiding

Onder de Nederlandse communistische mantelorganisaties zijn er op het ogenblik twee, die opvallen door een wat levendiger activiteit.

Het CPN-getrouwe Algemeen Nederlands Jeugdverbond (ANJV) maakt propaganda met een "Program van de jeugd", dat in stijl en vorm van presentatie beslist getuigt van een nieuwe aanpak. De dissident-communistische vereniging "Nederland-USSR" voert een zo nadrukkelijk geadverteerde werfcampagne voor haar verenigingsorgaan "NU", dat de veronderstelling gerechtvaardigd lijkt, dat men niet langer geneigd is zich tevreden te stellen met een bestaan in de schaduw.

Het ANJV, hulporganisatie van de CPN, werkt in nauw overleg met de leiding van de CPN; de vereniging "Nederland-USSR", hulporganisatie van instanties in Moskou, werkt in overleg met de Russen. In de CPN lijkt een groeiend besef post te vatten, dat de communistische jongerenorganisatie mogelijk een passende bijdrage kan leveren bij de pogingen van de partij het "contact met de massa" te herstellen. In Moskou is men na de inval in Tsjechoslowakije meer dan ooit aangewezen op pro-Russische vriendschapsverenigingen, die bereid zijn onder alle omstandigheden door te werken aan het kweken van belangstelling, "goodwill" en begrip voor de Sowjet-Unie.

Program van de jeugd

Het "Program van de jeugd" is door het "Algemeen Nederlands Jeugdverbond" uitgegeven in het najaar van 1968. Het behandelt in hoofdzaak drie onderwerpen: de rechten van de werkende jeugd, de belangen van de dienstplichtige militairen en de democratisering van het onderwijs. Deze indeling is terug te voeren op een medio 1968 genomen besluit van het hoofdbestuur van het ANJV tot oprichting van een drietal werkgroepen, die zich in het winterseizoen 1968-69 zouden bezig houden met activiteiten onder respectievelijk werkende jongeren, dienstplichtigen en scholieren.

In de inleiding van het program wordt geappelleerd aan een vooral onder de jongeren levende drang tot vernieuwing van de maatschappelijke

orde. Het "Program van de jeugd" wil een antwoord geven op de vaak vage vragen, die vele jongeren zich in dit verband stellen: "Vernieuwing van wat? Verandering van wat, waarom en waarin?"

De inleiding loopt uit op een bondige omschrijving van wat het "Algemeen Nederlands Jeugdverbond" wenst:

"(.....) in plaats van de huidige verrotte kapitalistische maatschappij, uiteindelijk een socialistische maatschappij, waarin wordt uitgegaan van de belangen van de werkende mensen en waarin we met z'n allen werken om het leven leefbaar te maken."

Op deze duidelijk marxistisch geformuleerde doelstelling volgt tenslotte in wat populairder taal, die ook voor de nog niet politiek geschoolde jongeren duidelijk moet zijn, de wekroep:

"Nu (.....) zitten we nog midden in de rotzooi die de kapitalistische maatschappij is. (.....) Strijd met ons mee, voor onze gezamenlijke belangen, tegen de reactionaire regering De Jong!"

De eisen, die daarna in een drietal hoofdstukken ten behoeve van de jeugd worden gesteld, zijn over het algemeen vrij gematigd:

- voor de werkende jeugd: een werkweek van vijf maal acht uur; vakantie van vier weken; vakantiegeld van acht procent; verhoging van de jeugdlonen en opheffing van de werkloosheid;
- voor de dienstplichtige militairen: verkorting van de dienstdienst tot 12 maanden; democratisering van het leger; verhoging van de wedde tot het niveau van het loon van een bedrijfsarbeider en opheffing van de parate "weekends";
- voor de scholieren en studenten: (onder meer) democratisering van het onderwijs; verhoging van de regeringssubsidies; gratis verstrekking van leerboeken.

De hoofdstukken over de werkende jeugd en de dienstplichtigen zijn het verst uitgewerkt. De daarin gestelde eisen komen ook het best uit de verf. Elk van beide hoofdstukken wordt min of meer afgerond met een aanbeveling van het lidmaatschap van een niet-communistische organisatie: het NVV voor de werkende jeugd en de VVDM (Vereniging Voor Dienstplichtige Militairen) voor de dienstplichtigen.

Het hoofdstuk over de scholieren en studenten is veel vager. De desbetreffende werkgroep - die zich hoofdzakelijk heeft georiënteerd op scholieren - is kennelijk nog niet goed van start gekomen.

Vereniging "Nederland-USSR"

De vereniging "Nederland-USSR" is in december '68 gestart met een groots opgezette werfcampagne voor haar verenigingsorgaan "NU". Voor degenen, die nieuwe abonnees winnen, staan talrijke prijzen ter beschikking: Russische soeveniers en volkskunstprodukten, postzegels, tijdschriften, boeken en grammofoonplaten, een foto- en een filmcamera (ter beschikking gesteld door "East-West Agencies") en tien compleet verzorgde vliegreizen naar de Sowjet-Unie.

"Nederland-USSR" had sinds jaar en dag geen leden- en abonneer-campagnes meer gevoerd. Dat men in december '68 van start is gegaan met een campagne voor het verenigingsorgaan (een maand nadat men, in verband met de reacties in Nederland op de bezetting van Tsjechoslowakije, nog meende te moeten afzien van feestelijkheden ter gelegenheid van de herdenking van de Russische Oktoberrevolutie) betekent dat de leiding der vereniging ernstig voornemens is met "Nederland-USSR" een nieuw begin te maken.

Dat men inderdaad een nieuw begin wil maken, kan ook worden afgeleid uit het feit, dat in het januarinumnummer van "NU", geheel in afwijking van de geldende gebruiken, een opgave voorkomt van bestuursleden der vereniging en medewerkers van het verenigingsorgaan. Bij de bestuursleden (genoemd worden voorzitter W. Hulst, vice-voorzitter , secretaris en redactrice) gaat het uiteraard om - ten tijde van het conflict om "Vernu" - uit de CPN getreden dan wel verwijderde communisten. De medewerkers (14 worden er genoemd) vormen een heterogeen gezelschap: communisten, dissidenten, niet-communisten, sommigen verscholen achter een pseudoniem. Een jaarabonnement op het maandblad "NU" kost fl. 5.-. Wordt men echter lid van de vereniging "Nederland-USSR", dan betaalt men ook slechts fl. 5.- en ontvangt men het blad gratis. Het lidmaatschap biedt tevens het voordeel, dat men reductie krijgt op culturele voorstellingen, bij de organisatie waarvan de vereniging betrokken is, en 10% korting, tot een maximum van 100 gulden, op alle "Vernu"-groepsreizen naar de Sowjet-Unie. Een en ander leidt er in de praktijk toe, dat "Vernu"-reizigers of belangstellenden "domweg" worden ingeschreven als lid van de vereniging: nu eens omdat het voordelig is, dan weer omdat het verschil tussen lidmaatschap en abonnement zo vaag is.

H O O F D S T U K   I V

ANDERE ORGANISATIES

Studentenbeweging

Grondraadsverkiezingen

Overeenkomstig het besluit van het 10de landelijk congres van de Studentenvakbeweging (SVB) - van november 1968 - om de activiteiten voortaan te concentreren rond de faculteiten, werd aan de Universiteit van Amsterdam de kandidatenlijst voor de grondraadsverkiezingen op 11, 12 en 13 februari 1969 volgens deze nieuwe gedragslijn samengesteld. Achter elke naam staat de studierichting van betrokkene vermeld.

Onder de 49 kandidaten (er zijn 50 zetels in de grondraad, waarvan de SVB er thans 28 bezet) bevinden zich zowel "gewone" als actieve SVB-leden. Voorts staan er ook vijftien studenten op, die tot nu toe niet de aandacht trokken.

Opmerkelijk is, dat ook op de lijst voorkomt. Zoals bekend was hij de laatste twee jaar uitsluitend actief op internationaal gebied. Zo actief zelfs en blijkbaar zo zeer overtuigd van zijn "zadelvastheid", dat hij het besluit van een landelijke SVB-vergadering van eind september 1968, dat hij geen deel meer zou uitmaken van de commissie buitenland, zonder meer naast zich neer kon leggen. Wel werd en wordt er voortdurend van de zijde van het SVB-bestuur kritiek op hem uitgeoefend wegens het op eigen initiatief onderhouden van buitenlandse contacten. Mogelijk is zich er dan ook van bewust dat hij uiteindelijk aan het kortste eind zal trekken en wil hij zich om die reden meer met binnenlandse aangelegenheden gaan bezighouden. Ook een door hem uitgegeven verklaring inzake de positie van de student in de klassematschappij, de politieke functie van de universiteit en het politieke studentenactivisme, zou in die richting kunnen wijzen. Hij is er wellicht op uit, zich het koste wat het kost, in de SVB te handhaven. In ieder geval is het zo, dat hij ondanks bezwaren tegen zijn activiteiten van de zijde van het bestuur, blijkbaar over voldoende aanhang onder de leden beschikt. Zijn naam staat namelijk op de 24ste plaats.

Wat de verkiezingen zelf betreft: deze zullen volgens de SVB in het teken van de strijd tegen de nota- moeten staan, welke nota door deze syndicalistische studentenorganisatie wordt gezien als een nieuwe poging om de universiteit, vanwege zijn enorm toegenomen en nog toenemende economische betekenis, aan te passen aan het maatschappelijk productieproces. De SVB wil de studenten mobiliseren om hun recht op zelfbestemming en op een kritische opstelling tegenover deze maatschappij te heroveren.

Overigens ziet het er naar uit, dat er van een werkelijke verkiezingsstrijd, zoals die andere jaren plaatsvond, ditmaal vrijwel geen sprake zal zijn. Bekend werd immers, dat het Nederlands Studenten Accoord (NSA), de grootste oppositie-"partij" in de Nederlandse Studentenraad (NSR) - die sinds het voorjaar van 1968 een bestuur heeft, dat vrijwel uitsluitend uit SVB'ers bestaat - dit jaar in de meeste universiteitssteden niet aan de verkiezingen zal deelnemen. Volgens persberichten zal de SVB in ieder geval in vijf steden de enige partij zijn.

Verhouding van Politeia tot de SVB

Onder de leden van de democratisch-socialistische studentenvereniging "Politeia" en speciaal onder die van de Amsterdamse afdeling daarvan, is thans een discussie aan de gang over het bestaansrecht van de organisatie. Het januari-nummer van het hoofdstedelijke mededelingenblad "De Rode Draad" was voor het grootste deel daaraan gewijd. Zowel enige vooraanstaande bestuursleden, als minder bekende leden gaven hun visie over deze kwestie. Ook het afdelingsbestuur mengde zich in de discussie en kwam met een meerderheidsvoorstel om tot een fusie met de SVB te komen. Al het te berde gebrachte zou op de eerstkomende ledenvergadering (4 februari j.l.) worden besproken.

Van de discussie-bijdragen zijn die van ,
en eigenlijk het meest interessant, daar zij alle drie een functie hebben in Politeia. is redactie-secretaris van het gelijknamige landelijk periodiek; is redacteur van dat blad en maakt tevens deel uit van de redactie van het PSP-orgaan "Radicaal"; heeft een functie in het Amsterdamse bestuur en is het niet met het meerderheidsvoorstel van dat bestuur eens.

Hun standpunten zijn vooral het kennisnemen waard, omdat zij - naar verluidt - alle drie trotskistische ideeën hebben. Opmerkelijk is dan evenwel, dat ieder van hen in deze kwestie een eigen standpunt inneemt.

is van mening dat Politeia, ondanks een "vrij zwakke" organisatie en een slechte ledenbinding, naast de SVB moet blijven voortbestaan. Politeia moet enerzijds een voorhoede vormen en anderzijds in de SVB actief zijn. Politeia zal dan als organisatie kunnen bijdragen tot de socialistische hergroepering, die zich thans aan het voltrekken is. "Zolang de 'SVB', aldus , "een uit socialistisch oogpunt bekeken, dubbelzinnig en onaf standpunt inneemt, is het zeer gerechtvaardigd dat daarnaast een duidelijk socialistische studentenvereniging bestaat. Het is best mogelijk, dat de SVB verder evolueert tot een socialistische beweging. Dan is het meer verantwoord en waarschijnlijk wel noodzakelijk dat het tot een fusie komt. Op het moment is het zeker niet zover."

De uitlating van over Politeia als voorhoede van de SVB, is niet nieuw. In het augustus-september (1968) nummer van "Politeia" schreef hij daarover een hele verhandeling (zie MO 9 - 1968). Ook daarin kwam het werken in de SVB aan de orde. In feite dus hetzelfde standpunt.

is geporteerd voor een fusie van de theoretici van Politeia met de practici van de SVB tot één Socialistische Nederlandse Studentenbond (SNS). Voorwaarde van de kant van Politeia zal moeten zijn, aldus , dat de aldus ontstane organisatie zich vastlegt op een socialistisch program en op haar verbondenheid met de arbeidersbeweging. De Politeia-tradities - zoals de federatie met de SJ, de scholing en de internationale contacten - zullen z.i. gecombineerd moeten worden met het enthousiasme en de werkkraft van wat hij noemt de ontraditionele SVB. "Omdat de SVB'ers niet bereid zijn om zich te onderwerpen aan de voor elke revolutionaire beweging noodzakelijke organisatie-discipline, zoals PSP, SJ en Politeia die vanouds kennen, zullen we voorlopig concessies moeten doen. Enige semi-anarchistische inbreng is minder erg dan verstar-ring in een - zuivere - kleine kern die van de rest van de studenten geïsoleerd staat. De anti-partij-houding van veel SVB'ers (een internationaal verschijnsel onder de nieuwe linkse groepen studenten;

ook in een aantal Politeia-afdelingen bestaat het) moeten we voorlopig maar op de koop toenemen. Een betreurenswaardig gevolg zal wel zijn, dat een SNS nog minder dan Politeia nu zal kunnen bijdragen tot de nodige omvorming van de PSP; een en ander is wellicht te ondervangen door binnen de SNS een partij-werkgroep te formeren."

Het bewerkstelligen van fusies zit blijkbaar in het bloed. Hij was nl. ook de promotor van de in 1967 gepropageerde fusie van SJ, PSJW (Pacifistisch-Socialistische Jongeren Werkgroepen) en Politeia, die uiteindelijk slechts resulteerde in een federatie SJ-Politeia.

In de discussie-bijdrage van beluistert men de ervaringen van een jongere, die vroeger tot de provo's behoorde. Volgens hem kleven aan het moderne linkse verzet (en daarmee bedoelt hij voor wat Nederland betreft o.a. de provo-beweging) verschillende bezwaren, zoals een onvoldoende oriëntering op en vaak afkeer van de bestaande linkse beweging; voorts een overschatting van eigen kunnen en van eigen revolutionaire betekenis; soms een aristocratisch soort afweer tegen elk partij- en organisatieverband; vaak een tijdelijk groot enthousiasme voor een bepaald "idee", zoals de radenuniversiteit, de Mexicaanse actie en Marcuse, zonder dat dit enthousiasme wordt omgezet in continue en gerichte politieke arbeid; ook een zeer beperkte horizon door het zich beperken tot studenten- en universiteitsproblemen. is van mening, dat boven dit alles - en zelfs ermee verbonden - "het grootste en afschuwelijkste gevaar" bestaat, dat hierdoor te gemakkelijk de neiging ontstaat zich in het bestaande systeem te laten inkapselen.

Deze bezwaren, aldus , zijn duidelijk waar te nemen bij de SVB, maar veel minder bij de socialistische organisatie Politeia. Om die reden wil hij Politeia behouden en - beter dan tot nu toe - deze organisatie maken tot een voor iedereen duidelijk centrum van revolutionair-socialistische studenten. Voor het geval er te weinig animo is om de Amsterdamse afdeling te laten voortbestaan en te versterken, komt, aldus , samenwerking met de SJ eerder in aanmerking dan opgaan in de SVB.

Interessant in verband met het bovenstaande is het feit dat , vóór hij in de zomer van 1965 tot de provo-beweging trad, uit een SJ-afdeling werd gezet, omdat men hem te links vond.

Het bestuur van de afdeling Amsterdam van Politeia tenslotte, wil - op na - komen tot een fusie met de SVB, uiterlijk mei 1969. Tot aan het moment van deze fusie zouden de activiteiten van Politeia zoveel mogelijk in SVB-verband moeten plaatsvinden. Na de (plaatselijke) fusie zou de Politeia-traditie dienen voort te leven in de SVB in de vorm van een politiek comité, dat belast is met scholing, het uitgeven van brochures en het onderhouden van contacten met de socialistische en de arbeidersbeweging. Dit politiek comité zou dan tot aan de landelijke fusie contact moeten onderhouden met het landelijk verband van Politeia en het recht moeten behouden om uit te treden (uit de plaatselijke fusie) als de samensmelting op landelijk niveau niet door mocht gaan.

Onderwijsfront en buitenparlementaire actie

Volgens persberichten werd op 18 en 19 januari 1969 in Amsterdam op een besloten congres van ongeveer 100 "activisten" uit het middelbaar, het hoger beroeps- en het wetenschappelijk onderwijs besloten om voortaan intensief met elkaar te gaan samenwerken. Leerlingen en studenten waren bij elkaar gebracht door de NSR, de SVB, de SJ, de SBO (Scholieren Belangen Organisatie) en de FAMOS (Federatie van Amsterdamse Middelbare Scholieren voor Ontspanning en Sport). Aanwezig waren ook vertegenwoordigers van het onderwijsfront uit Groningen, Utrecht, Leiden, Rotterdam, Tilburg, Eindhoven en Amsterdam. Ook zou een vijftal docenten aan de discussie hebben deelgenomen.

Ter vergadering werden plannen ontworpen om in het gehele land meer actie te gaan voeren en discussies los te maken. Zo is het de bedoeling om in februari 1969 een discussiekrant te laten verschijnen in een oplage van tenminste een half miljoen exemplaren. In deze krant, die op scholen en universiteiten verspreid zal worden, zal informatie verstrekt worden over gehouden acties, over het studeeloon, over de mammoetwet en over de relatie tussen onderwijsstelsel en maatschappij.

Alhoewel de SVB wil doen geloven dat dit congres door enkele van haar leden werd georganiseerd, kan aangenomen worden dat het de SVB als organisatie was, die één en ander regelde. Het grote belang dat men aan deze bijeenkomst hechtte, blijkt ook uit het feit dat deelnemers zich konden opgeven bij _____, die secretaresse-onderwijsfront van de SVB is en deel uitmaakt van de Sentrale

Beleids Commissie (SBK) van deze organisatie.

Volgens mededelingen in het "SVB-Bulletin" van 20 december j.l., was het uiteindelijke doel van de SVB met dit onderwijsfront: het voorbereiden van een congres over buitenparlementaire oppositie. Hiertoe werd in eerste instantie besloten op het in november j.l. in Amsterdam gehouden 10de landelijk SVB-congres (zie MO 11 - 1967).

Ook anderszins houdt de SVB zich met buitenparlementaire actie bezig. Zo werd begin januari 1969 bekend dat, onder leiding van de trotskist _____, iedere dinsdag in het Amsterdamse SVB-kantoor aan de Rozengracht, studieavonden over dit onderwerp worden georganiseerd. Ook leden van de SJ kunnen daaraan deelnemen. Voorts is deze zelfde _____ belast met de leiding van een SVB-werkgroep inzake "radendemocratie en buitenparlementaire actie".

Pacifisme

Tweede studieconferentie van de PSP

Na de eerste door de PSP georganiseerde studieconferentie over het onderwerp "Automatisering en structuurplan", welke vorig jaar in Amersfoort werd gehouden (zie MO 12/1968), vond op 11 en 12 januari j.l. te Zeist de tweede conferentie in de serie van drie plaats over het onderwerp "Parlementaire en buitenparlementaire actie". Ook ditmaal hadden de organisatoren een drietal gerenommeerde inleiders uitgenodigd t.w. _____, hoofdredacteur van de Friese Koerier (lid PvdA), _____, wetenschappelijk medewerker van de Amsterdamse Universiteit (anarchist) en _____, wetenschappelijk medewerker van de Universiteit van Gent (Vlaams revolutionair-socialist).

Deze tweede conferentie werd door 159 deelnemers bijgewoond, 43 daarvan (26%) waren geen lid van de PSP, maar behoorden tot partijen en organisaties als de PvdA, de PPR, D'66, de IVde Internationale, MLCN, de groep rond "De Vrije", de SJ, Politèia en de SVB. Ook nu weer bleek - evenals tijdens de eerste conferentie - een groot aantal (ruim 45%) niet ouder dan 30 jaar te zijn. Het in het vorige maandoverzicht reeds gesignaleerde succes voor de organisatoren om ook bij jongeren en niet-partijleden belangstelling voor het PSP-discussieproject te wekken, blijkt dus te worden gecontinueerd.

De eerste inleider, _____, die volgens eigen zeggen deel uitmaakt van "het behoudende deel van de rechtervleugel van Nieuw-Links", pleitte tijdens zijn inleiding vóór buitenparlementaire actie, op voorwaarde dat deze tot doel heeft de parlementaire structuur te wijzigen. Zonder dit oogmerk zou buitenparlementaire actie volgens hem zinloos zijn. Ook toonde hij zich bevreesd, dat sommige vormen van buitenparlementaire oppositie zelf ook weer autoritaire trekken zouden gaan vertonen. Pessimistisch liet hij zich uit ten aanzien van de huidige ontwikkeling van de maatschappij. Onderzoekingen hebben aangetoond, dat het grootste deel van de bevolking alleen is geïnteresseerd in verhoging van de eigen consumptie. Behoeftte aan geestelijke en ideële zaken heeft men niet. De enige mogelijkheid om deze toestand te verbeteren, is hervorming van het onderwijs, dat gericht moet zijn op het verschaffen van een beter inzicht in de maatschappelijke structuur. Resultaten hiervan meende hij eerst over zestig à zeventig jaar te mogen verwachten.

_____ vond het een goed idee van de PSP om dit soort conferenties te organiseren. Het was voor hem duidelijk, dat de PSP dit ook wel nodig heeft om de buitenwereld te laten zien wat de partij nu precies wil. Zijn hoop vestigde hij niet op buitenparlementaire massa-acties voor sociaal-economische doeleinden, maar op speldeprikken tegen de establishment. Hij hield de conferentiedeelnemers voor, dat parlementaire en buitenparlementaire actie niet in één organisatie te combineren zijn en dat politieke besluiten niet door een landelijke organisatie, maar door kleine plaatselijke groepen genomen moeten worden.

De Belgische gastspreker _____ stelde zich aanzienlijk radicaler op dan de beide voorgaande sprekers. Hij meende, in tegenstelling tot _____, dat het helemaal niet gaat om de strijd tegen "de establishment", maar om het verzet van de loontrekkenden tegen de onopvallende dictatuur van een klein aantal concerns, die veel meer macht hebben dan het parlement. Tegenover hún buitenparlementaire macht moet de ónze gesteld worden, zo zei hij; maar - zo ging hij verder - dat betekent niet, dat we de buitenparlementaire acties tot beginsel moeten verheffen. Hij wees er nadrukkelijk op, dat lang niet iedere parlementaire actie reformistisch is en ook lang niet iedere buitenparlementaire actie revolutionair. Hij stelde

tenslotte voor om een studie te maken van de verschillende buitenparlementaire acties, welke hebben plaats gevonden (b.v. de Parijse studentenacties), om op basis daarvan toekomstige activiteiten goed te kunnen voorbereiden.

Opvallend was de discussiebijdrage van de PPR-partijbestuurder dr. , die zei, dat de PSP nu maar eens duidelijk moest kiezen: of samenwerken met niet-socialisten voor een progressief Nederland, dat niet bijvoorbaat socialistisch hoeft te zijn, of openlijk de revolutie prediken, omdat dit de enige rechte weg naar het socialisme is. Een heet hangijzer voor de over dit onderwerp reeds verdeelde PSP, waarover voorlopig het laatste woord nog wel niet zal zijn gezegd.

De PSP-senator O. Boetes liet tijdens de conferentie een pamflet verspreiden, waarin de vorming van een politiek centrum voor buitenparlementaire actie werd aangekondigd. Dit centrum, dat niet zou mogen uitgroeien tot een organisatie, welke "een gevestigde orde in klein verband" zou gaan betekenen, zou daarom geen bestuur, secretariaat, leden of contributie mogen hebben. Daarom ook meent Boetes, dat de buitenparlementaire actie niet gebonden mag zijn aan een politieke partij. Het voorgestelde centrum zou plaatselijke groepen moeten zoeken of vormen om specifieke acties te voeren, zoals inzake Vietnam, Biafra, de atoombom, de huurverhoging enz.

Parlementaire en buitenparlementaire acties zouden elkaar volgens de senator moeten aanvullen. Overigens verwerpt Boetes voor toekomstige acties nadrukkelijk het gebruik van geweld. Woordelijk zei hij:

"als door mij gesteunde acties zouden uitmonden in geweld als middel, dan zeg ik: stop". De vraag rijst of Boetes, die in september a.s. de Eerste Kamer verlaat en zijn tijd dan wil gaan besteden aan de buitenparlementaire actie, in dit verband mogelijk ook nog een rol heeft toebedacht aan het "Centrum voor geweldloze weerbaarheid", waarvan zijn vrouw secretaresse is en waarvoor hij zo nu en dan een lezing houdt.

De gedachte aan buitenparlementaire actie is voor de PSP niet nieuw. Reeds in 1966 gaven uitlatingen van toonaangevende PSP'ers blijk van de overtuiging, dat het voor een pacifistisch-socialistische minderheidspartij in Nederland noodzakelijk was, naast parlementaire ook buitenparlementaire acties te voeren.

Ja, zelfs werd in 1967 een "Sectie Directe Actie" in het leven geroepen, die belast zou worden met het geven van advies aan het partijbestuur en het coördineren van de diverse acties, welke in die periode bijna uitsluitend betrekking hadden op de oorlog in Vietnam. Vermoedelijk is deze sectie nooit goed van de grond gekomen, want nadien werd er niets meer van vernomen. Boetes speelde er in ieder geval geen rol in.

In een schrijven aan de sympathisanten van zijn "Aktiegroep Vietnam", die vooral in 1966 en 1967 actief was, heeft Boetes recentelijk medegedeeld, dat deze groep is opgeheven. Alleen haar medische inzamelingsactie zal nog doorgang vinden. In hoeverre deze maatregel ook de in januari van de Aktiegroep afgescheiden "groep-", die daarna optrad als "Mobiële Eenheid", zal raken is niet bekend.

Als reden voor de opheffing wordt genoemd "...de gespannen situatie tussen de verschillende Vietnam-groeperingen in Amsterdam". Indien dit werkelijk de reden is, kan men zich afvragen waarom de Aktiegroep niet al veel eerder is opgehouden te bestaan. De bedoelde spanningen zijn namelijk bepaald niet nieuw. Het laat zich derhalve bevroeden, dat Boetes zijn handen vrij heeft willen maken om zich geheel te kunnen wijden aan het genoemde "politiek centrum voor buitenparlementaire actie".

Links-Socialisme

Opheffing "Links"

Hoewel de bekende Theo van Tijn - trotskist en redacteur van "Links" - reeds in oktober 1967 een door de redactieraad belegde vergadering schokte met de mededeling, dat de redactie van mening was, dat "Links" moest worden opgeheven - zie MO no. 12/1968 -, heeft het toch nog tot medio december 1968 geduurd voordat het blad definitief zijn einde vond.

Reeds in januari 1968 vond een redactiewijziging plaats, waarbij de drie, van de redactie deel uitmakende trotskisten Tieleman, Van Tijn en Drenth uit de redactie traden. Zij bleven toen nog wél deel uitmaken van de redactieraad, maar ten gevolge van deze mutatie kon het blad toch niet langer als een trotskistische spreekbuis binnen de PvdA worden aangeduid.

Omdat "Links" nadien met steeds groter financiële moeilijk-

heden te kampen kreeg - een groot gedeelte der + 800 abonnees bleef in gebreke te betalen - en omdat ook de redactionale moeilijkheden toenamen, besloot de redactieraad in december j.l. de uitgave van Links "tijdelijk" te staken. Tevens werd besloten, dat de raad zou blijven functioneren tot en met 31 mei 1969, met als opdracht te zoeken naar mogelijkheden om - zoveel mogelijk binnen de lijnen van de grondslag van de redactieraad - te komen tot de opzet van een nieuw blad.

In de door propagandasecretaris _____ geschreven zwanenzang van "Links" - in de laatst verschenen editie dus - wordt hulde gebracht aan de Belgische kameraden voor hun medewerking aan het blad, zonder welke het onmogelijk zou zijn geweest nog zo lang te blijven voortbestaan.

Om de abonnees echter niet geheel van een politiek onderdak te beroven, wordt hun elders in het blad aangeraden zich te abonneren op het Belgische blad van dezelfde naam, waarvan het hoofdredacteurschap in handen is van de bekende trotskist _____, de voornaamste Belgische representant van het Verenigd Secretariaat van de IVE Internationale te Parijs.

Rechts-extremisme

Weer een nieuwe rechtse partij?

De voorzitter van de Amsterdamse afdeling van de Boerenpartij, _____, die nauwe relaties onderhoudt en onderhield met diverse rechts-extreme figuren, zoals met Jan Kruls van de Northern League en met de onlangs overleden LOIT-leider _____, ziet al geruime tijd niet veel "heil" meer in de Boerenpartij. Hij speelt dan ook reeds enkele maanden met de gedachte binnenkort voor het voetlicht te komen met een eigen partij, die mogelijk "Solidaristen Unie Nederland" zal heten.

Het laat zich wel raden, welke ideeën deze partij zal gaan vertolken, gezien ook het feit, dat _____ reeds eerder te kennen heeft gegeven, dat de Boerenpartij een rechts-extreme koers moet varen, naar het voorbeeld van de Duitse NPD. Naar verluidt zou hij ook al eens hebben gezegd, dat hij er geen bezwaar tegen heeft als oud-politieke delinquenten en "andere oorlogsslachtoffers" lid zouden worden van de door hem op te richten partij.

STAKINGSOVERZICHT JANUARI 1969

Bedrijf : Verolme's Dok- en Scheepsbouw Maatschappij.
Object : Botlek te Rotterdam.
Aanleiding : Conflict tussen Joegoslavische arbeiders en het Joegoslavische arbeidsbemiddelingbureau over de beloning.
Resultaat : Toezegging de kwestie te bespreken en zonodig de arbeidsvoorwaarden te herzien.
Aantal werknemers : 400 Joegoslaven.
Aantal stakers : 340 Joegoslaven.
Stakingsduur : 28-1-1969 tot 30-1-1969 ($\pm 1\frac{1}{2}$ dag).

Bedrijf : Eerste Nederlandse Coöperatieve Kunstmestfabriek.
Object : Fabriek te Vlaardingen.
Aanleiding : Conflict over toezegging "duurtetoeslag".
Resultaat : Toezegging duurtetoeslag van 25 gulden per maand.
Aantal werknemers : onbekend.
Aantal stakers : ± 300
Stakingsduur : Gedurende enkele uren op 17-1-1969.

Bedrijf : Een zevental sleepdiensten, administratief ondergebracht in de Verenigde Sleepdienstondernemers, gevestigd te Rotterdam.
Object : Stadssleepboten Rotterdamse havens.
Aanleiding : Het niet volledig inwilligen van de looneisen.
Resultaat : Inwilliging van de looneisen voor het lagere personeel en enkele secundaire eisen.
Aantal werknemers : 550 man (varend personeel).
Aantal stakers : 550 man (varend personeel).
Stakingsduur : 2-1-1969 tot 8-1-1969 (6 dagen).

Bedrijf : Nieuwe Rotterdamse Sleepdienst.
Object : Europoorthavens.
Aanleiding : Solidariteitsactie met collega's in Rotterdam.
Resultaat : zie staking te Rotterdam.
Aantal werknemers : 150 man (varend personeel).
Aantal stakers : 125 man (varend personeel).
Stakingsduur : 3-1-1969 tot 7-1-1969 ($\pm 4\frac{1}{2}$ dag).

Bedrijf : Bataafse Aannemings Maatschappij.
Object : Bejaardentehuis "De Kimmen" te Amsterdam-Noord.
Aanleiding : Niet inwilligen eis van 10 gulden per week duurtetoeslag.
Resultaat : Overleg met directie.
Aantal werknemers : ± 50 man.
Aantal stakers : ± 50 man.
Stakingsduur : vanaf 14-1-1969.

Bedrijf : Schildersbedrijf Kooy.
Object : Een viertal objecten in Amsterdam.
Aanleiding : Het ontslag van + 70 schilders i.v.m. het eisen van 6 gulden duurtetoeslag per week boven de reeds toegezegde duurtetoeslag van 10 gulden per week.
Resultaat : Ongedaan maken ontslag, betaling gestaakte uren, inwilliging eis van 6 gulden per week.
Aantal werknemers : + 70 man.
Aantal stakers : + 70 man.
Stakingsduur : van 15-1-1969 tot 27-1-1969.

Bedrijf : Koninklijke Maatschappij voor Havenwerken uit Den Haag.
Object : Hoogovens te IJmuiden.
Aanleiding : Niet uitbetalen duurtetoeslag.
Resultaat : Overleg met directie.
Aantal werknemers : 40 man.
Aantal stakers : 40 man.
Stakingsduur : 21-1-1969 gedurende 2 uur; 22-1-1969 gedurende 4 uur.

Bedrijf : Aannemingsmaatschappij van Eesteren-Voormolen.
Object : KLM-gebouw te Amstelveen.
Aanleiding : Vastlopen besprekingen over 10 gulden per week duurtetoeslag.
Resultaat : Uitbetaling gestaakte uren, hervatting overleg.
Aantal werknemers : + 170.
Aantal stakers : + 170.
Stakingsduur : één dag (23-1-1969).

A G E N D A

<u>Datum</u>	<u>Bijeenkomst</u>	<u>Plaats</u>	<u>Organisatie</u>
febr./mrt 1969	Internat.conf.over problemen Veiligheid en Eur. samenwerking.	Brussel?	Wereldvredeesraad.
10 febr. 1969	Bijeenkomst Werkgroep van 8 CP-en in kader voorbereiding wereldconferentie CP-en.	Boedapest	8 CP-en.
* 22 en 23 febr.1969	Int.Conf.IVe Internationale.	Parijs	IVe Internationale.
9 mrt. 1969	Internat.Anti-NATO demonstratie.	Brussel	W.R.I. (War Resisters International).
17 mrt 1969	Vergad. Voorbereidingscommissie wereldconferentie CP-en.	Moskou	CP-en.
* voorjaar 1969	Int.Werkcongres tegen de NAVO.	?	Verschillende West- en Oosteuropese studenten-org. (wo. de IUS).
* 5-7 april 1969	12e Congres ANJV.	Amsterdam?	Ned. Jeugdverbond.
* april 1969	Bijeenkomst t.g.v. 20-jarig bestaan WVR.	Parijs	Wereldvredeesraad.
mei 1969	Wereldconferentie CP-en.	Moskou	CP-en.
mei 1969	10e I.U.S.Congres.	?	I.U.S.(International Union of Students).
* ± 25 mei 1969	ANJV-Pinkstertocht tegen de NAVO.	?	Alg.Ned.Jeugdverbond.
* 14-17 juni 1969	6e Congres IVDF.	Helsinki	Int.Dem.Vrouwenfed.
* 21-23 juni 1969	Wereldvredesconferentie.	O.Berlijn	Wereldvredeesraad.
* 24 juni 1969	Bijeenkomst WVR.	O.Berlijn.	Wereldvredeesraad.

*nieuw, c.q. aangevuld.